

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

SURNUTE
ÄRATAMINE

Heather Graham
Waking the Dead
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Lii Vool

© 2014 by Heather Graham Pozzessere
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08313816
ISBN 978-9949-25-951-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mu ämma Angelina Mero Pozzessere ja äia
Alphonse Pozzessere mälestuseks,
kes tutvustasid mulle esimest korda Massachusettsit,
suurepärasest Itaalia toitu – ning ajaloolist ja uskumatut Salemi linna.

Ning pühendatud Dee Mero Law'le, George Law'le, Doreen Law
Westermarkile, John Westermarkile, Kenneth Law'le, Bill, Eileen ja
Eddie Staplesile ning „Tädike Tomat“ Gail Astrellale. Suur tänu
väga kummaliste, lõbusate ja täiesti uskumatute
autosõitjate eest Salemissesse!

Proloog

Juuni 1816

Genfi järve kaldal, Šveits

Sähvatas välk, tekitades sakilise triibu hirmuäratavalt lillasse pimedusse, milleks taevaskõrgus oli muutunud – päev ja öö korraga, või nii näis.

Henry Sebastian Hubert tõmbas õlad kühmu kummalise kõheduse vastu, mis seda õhtut küllastas. Taeva tumedus oli lõpmatu; vihm ja külm kurjakuulutavad. Ta oli kuulnud, et Ameerika mõnes põhjaosariigis oli juunis olnud lumesadu. Siin, Genfis, näis alati olevat pime, niiske ja armehäbi külm, aga kindlasti polnud see hullem, kui oli olnud Inglismaal.

Veel üks sakiline välgunool sähvatas läbi võikalt musta taeva, valgustades järveni laiuvat muru. Percy Shelley, Claire ja Mary Godwin, ning George, lord Byron, olid järvelt saabunud. Mary nimetas end sellel mandrilõbureisil Mary Shelleyks, kuid Shelleyl oli Inglismaal seaduslik naine. Claire – noh, Claire oli Claire. Henry võis kuulda tema naeru, kui nad lähenesid, pigem kile ja kõlav kui sunnitud.

See noor naine püüdis nii kõvasti. Ta oli Londonis olnud Byroni armuke ega paistnud mõistvat, et Byron ei otsinud midagi püsivat. Ent Claire'i kaudu oli Byron kohtunud Shelleyga ning tema imetus Shelley vastu oli täielik ja piiritu. Ning nende nelja hulgas oli Claire ainuke, kes rääkis prantsuse keelt korralikult, mis oli tema kindlaks eeliseks.

Henry oli armunud neisse kõigisse. „Sealt nad tulevad,“ ütles ta valjusti. „Säravad, nõiduslikud.“

Ta kuulis oma selja taga kummalist heli ja pöördus. Raoul Messine, ülemteener, kes oli lossis olnud juba eelmise omaniku ajal, vaatas samuti vee poole.

„Te tahtsite rääkida?“ küsis Henry.

„Ei, *monsieur*. See ei ole mulle kohane.“

Henry silmitses teda. Messine oli kõhn kui tapuritv; tal oli kitsas nägu ja ta sarnanes mustas rõivastuses skeletiga. Ta oli teeninud kadunud

lord Alain Guillaume'i ja Henryle oli kinnitatud, et ta on parim teener, keda üldse leida. Muidugi oli lord Guillaume olnud elunautleja ning mõned rääkisid, et Raoul Messine varustas teda mistahes naudinguga, mida tema süda ihaldas. Alain Guillaume'i oli tabanud varajane surm, kui ta tõstis oma mõõga võimude vastu, kes olid saadetud otsima üht kadunud teenrit. Pärastpoole oli Messine sängitanud oma isanda sündsalt lossi krüpti. Henry oli selle lossi rentinud lordi pojalt Hermanilt, kes oli Londonisse kolinud mitu aastat enne oma isa surma ja eelistas sinna jääda. Ilmselt oli poeg oma emasse läinud ja tal polnud mingit huvi oma isa julmade lõbude vastu.

Messine sobis lossi süngete kivimüüridega, mis olid samblikest ja vanadusest mustunud.

„Rääkige, nagu see *oleks* teile kohane!“ käis Henry peale.

Messine kehtas õlgu. „*Pahelised*,“ ütles ta. Mehe silmades oli midagi veidrat. Ta ütles sõna *paheline*, otsekui oleks see kompliment.

Henryle näis nii sõna kui ka selle toon kummaline, arvestades, et see tuli mehelt, kes oli teeninud lord Guillaume'i taolisi. Juhul, kui ta polnud *nautinud* oma isanda teenimist – ja võibolla võtnud tema vägitegudest osa. Henry ei teadnud veel, aga ta oli uudishimulik.

„Nad heidavad lihtsalt konventsiooni kõrvale, kulla mees. See on kõik,“ väitis Henry. „Neil on särav mõistus ja piiritu kujutusvõime!“

„Tõepoolest, söör, ja teie olete nendega võrdne – oma pintsliga,“ ütles Messine.

Hubert polnud kindel, kas teda saaks isegi hakata võrdlema Shelley sāraga ükskõik millisel määral, aga ta oli tänulik, et see mees oli oma huvitavate külaliste seltskonnaga sinna tulnud.

Hetk hiljem lohistasid need külalised oma väikese aerupaadi kaldale – Claire ikka veel naermas. Katnud pead sallide ja jakkidega, hoolimata faktist, et nad olid juba läbimärjad, jooksid nad neljakesi Henry renditud väikese kindluslossi suure värava poole.

Guillaume'i lossi ei saanud põrmugi võrrelda kauni Diodati villega, mille lord Byron oli järve ääres üürinud, samuti polnud sel mingit sarnasust massiivse ja ilusa Chilloni lossiga teisel pool järve. Algselt ehitatud pimedal keskajal, umbes AD 950, kui see piirkond oli olnud Püha Rooma impeeriumi kontrolli all, olid lossis tuuletõmbelised koridorid. Ruumid olid väikesed ja kasinad ning ainult üks koht, lõunatorni ruum,

andis piisavalt valgust, et maalida. See oli armetu rendipaik, ent vähemalt polnud siin enam ühtki tarandikku kariloomadele. Ent Guillaume'i loss pakkus nelja tugevat müüri, nelja nurgatorni ja väikest õue, mis viis majesteetliku halli ja mitme kasutatava ruumiga lossitorni. Nii kaua kui Henry teenrid hoidsid koldetuled pidevalt põlemas, oli see talutav.

Ja kõige tähtsam, ta oli peibutanud siia George'i, lord Byroni, koos Percy Bysshe Shelley ja tema noore armukese Mary Godwiniga. Seltskonda kuulus ka Mary kasuõde Claire, kes oli kindlasti tulnud lootuses oma koht lord Byroni armukesena tagasi võita, ja rabav noor John Polidori, ka ise mingit masti kirjanik, kuid palgatud lord Byroni poolt tema isiklikuks arstiks.

Mis tegi lossi selle ebamugavusest hoolimata erakordseks valikuks, oli mulje, mida see võimaldas jätta Henryst – et ta oli tujukas kunstnik, tehes endale nime avangardistlikus maailmas, kus inimloomuse tume külg, religioon ja teadus kütkestasid tema kaasaegsete kõige peenemaid mõistusi.

Tänu perekonna rahale sai ta endale seda kohta lubada. Arvatavasti ei midagi paremat, aga sellest lossist piisas.

„Henry!“ Claire oli esimene teda tervitama, joostes sinna, kus ta väravavõlvi all seisis, ja viskudes ta käte vahele. Naine oli läbimärg ega hoolinud vähimalgi määral, et ta ka Henry märjaks tegi.

Henry tegi talle kohustusliku kaisutuse ja astus tagasi. „Tere tulemast!“ hüüdis ta rõõmsalt, kui nad üles jooksid. „Tere tulemast, tere tulemast, tulge värava alla, mu sõbrad, ja me sööstame maja poole! Mul on nii hea meel, et te tulite!“

„Kas sa kahtlesid meis, kulla mees?“ küsis George teda kaisutades. Embus oli entusiastlik; Henry polnud kindel, kas George teda ei testinud. Lord Byron nautis pöörast käitumist, kuigi surus seda Londonis alla, selleks et tema sõnad pälviksid lugupidamist, mida need ka said, kui ta oma arvamust Lordide Kojas väljendas. Teda oli tihti tema poeesia pärast hukka mõistetud ja seltskonnast välja tõugatud, ent ometi oli tema poliitilisel retoorikal mõnikord väga tugev mõju.

„Meil on väga hea meel teid näha, Henry,“ ütles Mary. Tal oli nii armas naeratus. Kuigi ta oli valinud boheemlasliku elulaadi, põgeneses mandrile koos Shelleyga, kes oli ametlikult abielus teise naisega, valitses Marys ikka veel võlvus ja vanamoodne moraaltunne. Henry mõistis,

et ta on ise naisesse armunud. „Igasugune väljasõit on neil päevil valmistav,“ jätkas Mary. „Ilm on nii hirmus sünge.“

„Jah, mees, ja me oleme päris kangeks külmunud,“ lausus Percy, libistades käsivarre Maryle ümber ja naeratades Henryle. „Sul on tuli koldes, usun ma.“

„Jah, suur tuli ja palju maitsvat võrtsitatud brändit,“ lubas Henry. Messine oli kaks teenrit saatnud juba alla järve äärde. Nad tõid tema külaliste pagasi paadist ära.

Henry tervitas Polidorit, kes tuli kõige taga, kandes ise oma kotti.

„Hea, et ma olen arst, kuna me kõik oleme läbi külmunud!“ märkis Polidori teistele.

Nad tormasid üle selle, mis oli kunagi olnud siseõu, ent oli nüüd ainus õu, mis viis hiiglasliku kahepoolse ukseni ja halli. Raoul Messine oli seal ja hoidis uksi nende jaoks lahti, ulatades soojendatud käterätikuid läbiligunenud külalistele, kui nad sisse astusid. Henry tuli viimasena ja sulges suured ukсед, kui oli sisenenud. Mary oli juba tule ees, mässitud käterätikusse, niiskete juuste õrn kihar puhkamas kahvatul põsel. Vähe-malt oli kolle massiivne ja tuli põles eredalt. Ent isegi tule ja paljude lampidega seinalühtrites ümber halli näis loss pime, varjudes, keelav.

„Ma armastan seda võrratut ja tuhmunud austusavaldust minevikku jäänud päevale!“ teatas Byron. Ta kuivatas juukseid, vaadates samal ajal ringi. „Ah, soomusrüüd seisavad valvel, tontlikud maalid lordidest ja leedidest, kes on ammu surnud, varjud siin, seal ja igal pool. Kui sobiv, et me tulime siia tööle, vana sõber, sest sa oled kindlasti kuulnud üles-andest, mille oleme ette võtnud. Oled ju?“

„Lood kummitustest,“ vastas Henry.

Shelley noogutas. „Me oleme siin, et luua salapäraselt võika pimeduse olendeid meie hingedes, nii kohutavaid nägusid, et isegi ema ei suudaks neile armastust kinkida... nii kohutavaid stseene, millest keegi ei suuda põgeneda. Maryl oli unenägu – ta paneb kirja oma unenäo. Ma võtan seda brändit, Henry, mu sõber. Brändil on moodus suunata meeled vaatepiltidele selle sees!“

„Henry, te peate kirjutama ühe loo,“ väitis Mary. Ta puudutas ühe mõõga tera seinal ja ütles: „Ai! Oh, need on tõepoolest lahinguks valmis!“

„Ah, mu arm, see oli pimedal keskajal kindlusloss – täidetud piina ja karjetega!“ narris teda Shelley, võttes tema käe pihku. „Su käsi veritseb.“